

Arrest

nr. 116 587 van 7 januari 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Guineese nationaliteit te zijn, op 22 augustus 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 juli 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 september 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 oktober 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat B. DHONDT en van attaché P. WALRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Guinees staatsburger te zijn afkomstig uit Conakry, alwaar u steeds heeft gewoond. U bent geboren op X. U ging naar school tot de tiende klas, u was toen achttien jaar (nvdr 1998). Nadat u bent gestopt met school, bent u begonnen met haar te vlechten en vervolgens ook met dingen te verkopen.

Uw vader stierf in 1997 en in 2005 overleed ook uw moeder. Uw oom (langs vaderskant) besloot dat u bij hem zou komen wonen.

Reeds sinds de dood van uw vader vond uw oom dat u de leeftijd had om te trouwen. Uw moeder kon een huwelijk echter altijd afwimpelen. In 2009, vier jaar na de dood van uw moeder, vond uw oom dat er genoeg tijd was verstreken en dat u nu wel degelijk moest trouwen. U vroeg aan uw vriendje, waarmee u reeds vier jaar een relatie had, of hij met u zou willen trouwen. Hij kon echter niet met u trouwen omdat hij werkloos was. Na het beëindigen van zijn universitaire studies in de economie in 2007 had hij geen werk gevonden. Uw oom gaf u vervolgens een maand de tijd om iemand te vinden waarmee u zou kunnen trouwen. Na deze periode vond u echter geen kandidaat en daarom liet uw oom u met (K.L.) trouwen. U gaf uw toestemming voor het huwelijk, ondanks het feit dat u op iemand anders verliefd was.

Jullie kregen een dochter, (K.E.F.), geboren op 1 april 2010 te Conakry.

Op 18 september 2012 kreeg u van uw man te horen dat zijn moeder een familievergadering zou organiseren om de besnijdenis van jullie dochter voor te bereiden. U was verbaasd over dit nieuws en vertelde uw man dat u niet wil dat jullie dochter zou besneden worden. Uw man was hierover verwonderd en zei dat toch elke vrouw is besneden. U vertelde toen dat u niet besneden was. Uw man schrok en was kwaad en begon u te slaan. U kreeg hulp van de buurvrouw die erin slaagde om jullie gevecht te stoppen. U moest verzorgd worden en kreeg medicatie. Uw man ging hierop naar zijn familie en naar uw oom (langs vaderskant) om hen het nieuws te vertellen. Hij wilde dat zijn dochter zou worden besneden maar liet aan uw oom de keuze van wat hij met u zou moeten doen. Uw man weigerde echter wel om u aan te raken of om uw gerechten op te eten. U bleef in het huis van uw man wonen, tot wanneer uw oom een oplossing zou gevonden hebben.

Op 21 september 2012 werd de familievergadering [van de familie van uw man] gehouden en er werd beslist dat uw dochter op 15 oktober 2013 zou besneden worden. U hoorde dit van de halfzus van uw man, die u contacteerde omdat u niet op de familievergadering was.

Op 28 september 2012 besloot u om met uw dochter te vluchten. U ging naar een vriendin van u. Ze besloot om u onder te brengen in een huis dat haar man aan het bouwen was. Tijdens deze periode was u in contact met uw zus die u liet weten dat uw oom en uw man u aan het zoeken waren. Uw zus besloot dat het beter was dat u het land zou verlaten en regelde alles. Op de avond van 17 oktober 2012 pikte ze u en uw dochter op en bracht ze jullie naar de luchthaven. Jullie verlieten Guinee en de volgende dag kwamen jullie in België toe. Diezelfde dag, 18 oktober 2012 vroegen u en uw dochter asiel aan.

Sinds u in België bent, heeft u nog contact met uw zus, die u wist te vertellen dat uw man u nog steeds zoekt omdat u zijn dochter heeft meegenomen.

Ter staving van uw asielrelaas legt u volgende documenten voor: een medisch attest waaruit blijkt dat uw dochter niet is besneden (opgemaakt door dr. (L.) op 12/02/2013); een medisch attest waaruit blijkt dat u niet bent besneden bent (opgemaakt door dr. (L.) op 12/02/2013).

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw 'vrees voor vervolging' in de zin van de Geneefse Vluchtelingenconventie of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U verklaart uw land van herkomst te hebben verlaten omdat u vreest dat uw dochter zal besneden worden door de familie van uw man, met zijn toestemming. (zie gehoor CGVS, p 9) Hierbij dient tevens te worden aangestipt dat u expliciet alleen bescherming voor uw dochter vraagt omdat u geen vrees heeft dat u nog zal worden besneden. (zie gehoor CGVS, p 22)

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat het profiel dat u van uzelf tracht te schetsen, zijnde een op negenentwintigjarige leeftijd uitgehuwelijkte vrouw wiens leven bepaald wordt door haar oom en man, niet geloofwaardig is.

Uit uw verklaringen blijkt immers dat u opgroeide en leefde in een, naar Guineese normen, zeer vooruitstrevende omgeving in de hoofdstad. Zo kon u tot uw 18 jaar naar school gaan en daarna eigen zaakjes opstarten om zelfstandig te worden (zie gehoor CGVS, p. 3, 4). U verklaarde zelfs uitdrukkelijk dat u zo centen kon verdienen en de toekomst van uw kinderen voorbereiden (zie gehoor CGVS, p. 4), wat een, naar Guineese normen, zeer onafhankelijke en vooruitstrevende houding is voor een vrouw. Immers, u verklaarde gewerkt te hebben tot uw vertrek naar België, dus ook nadat u gehuwd was en een kind had gekregen bleef u verder werken en een eigen, zelfstandig inkomen hebben, onafhankelijk van uw man. Verder blijkt uit uw verklaringen dat u – pas – op 29-jarige leeftijd zou gehuwd zijn met uw man (zie gehoor CGVS, p. 6). Tot uw huwelijk met uw man kon u zelf uw leven bepalen en had u een langdurige relatie met een zelf gekozen vriendje, die door uw oom werd goedgekeurd (zie gehoor CGVS, p. 67). Ook blijkt dat u het door uw oom voorgestelde huwelijk met uw man zelf aanvaard heeft (zie gehoor CGVS, p. 6), nadat u eerst van uw oom de kans kreeg om zelf een man te vinden.

Verder dient te worden vastgesteld dat u opgroeide bij ouders die hun drie dochters niet lieten besnijden (zie gehoor CGVS, p.21), in een periode toen dat nog een zeer algemene praktijk was. Uw vader was intellectueel (leraar biologie)(zie gehoor CGVS, p. 7) en kwam dus duidelijk uit een familie waarin doorstuderen een optie was. Uw ouders vonden ook dat hun dochters hun man zelf mochten kiezen, en kwamen dus duidelijk ook uit een milieu waarin dit een optie was. Hetzelfde mag aangenomen worden van uw oom, die immers de broer van uw vader was. Ook uit de verklaringen die u over hem aflegt blijkt inderdaad dat hij uit een modern milieu komt. Hij laat u in eerste instantie zelf uw man kiezen, maakt geen problemen van uw langdurige relatie met uw vriendje en u haalt zelf ook aan dat hij wel weet dat u een besnijdenis op uw leeftijd niet zou accepteren en daarom heeft u dan ook geen vrees dat u besneden zal worden (zie gehoor CGVS, p. 14, 22). Hieruit blijkt dat uw oom allerm minst iemand is die u tot dingen dwingt en uw leven wil bepalen.

Verder blijkt uit uw verklaringen dat u omringd bent door andere intellectuelen en vooruitstrevende mensen in Guinee. Zo ook de halfzus van uw man, die blijkbaar ook gestudeerd heeft en zelfs een buitenechtelijk kind heeft, maar toch door de familie van uw man nog aanvaard wordt en er blijft wonen (zie gehoor CGVS, p. 16). Hier blijkt dat de familie van uw man niet zo behoudsgezind is als u laat uitschijnen. Verder vlucht u naar een vriendin die blijkbaar ook tegen besnijdenis is (zie gehoor CGVS, p. 17) en u steunt en wiens man, eveneens een intellectueel, ook uitdrukkelijk stelde dat hij uw actie goed vond (zie gehoor CGVS, p. 20). Ook uw zus, die niet besneden is, heeft een man die het goed vindt (zie gehoor CGVS, p. 18). U vermoedt ook dat de vrouw van de broer van uw ex-vriendje niet besneden is (zie gehoor CGVS, p. 24). **U blijkt dus omgeven te zijn in uw nabije omgeving door mensen bij wie besnijdenis blijkbaar helemaal niet belangrijk is en voor wie het zeker geen vanzelfsprekendheid meer is.**

In dit opzicht is het zeer merkwaardig dat u, die opgroeide in een omgeving waar u zich duidelijk bewust was van de negatieve gevolgen van dergelijke besnijdenissen en in een omgeving waar vrouwen zelf hun man kunnen kiezen, zonder blijkbaar al te veel problemen, akkoord zou zijn gegaan met een huwelijk tegen uw zin (zie gehoor CGVS, p. 6, 7), waarbij u zelfs nooit met uw (toekomstige) man zou gesproken hebben over een eventuele besnijdenis van uw (toekomstige) dochters (zie gehoor CGVS, p. 11). Gezien uw zelfstandigheid en onafhankelijkheid mocht toch van u verwacht worden dat u op een gegeven moment aan het begin van jullie huwelijk of zelfs ervoor, zou gepoogd hebben het onderwerp aan te snijden. Uw verklaringen dienaangaande zijn trouwens ook niet consequent. Zo verklaarde u initieel tijdens het gehoor dat u het er met uw man niet over had, omdat u dacht dat u hem wel zou kunnen overtuigen om haar niet te laten besnijden (zie gehoor CGVS, p. 11). Later tijdens het gehoor verklaart u dan weer, geheel in tegenstrijd hiermee, dat u er niet over sprak met uw man omdat u hem dan net de kans gaf uw dochter wel te besnijden (zie gehoor CGVS, p. 23), waarmee u net te kennen geeft dat u dacht hem niet te kunnen overtuigen. Ook geeft u met deze verklaringen aan dat uw man diegene zou zijn die uw dochter zou laten besnijden en hierover zou beslissen. U verklaart ook meermaals dat uw man zei dat hij over zijn dochter beslist (zie gehoor CGVS, p. 9, 14). Wanneer u er door de protection officer echter mee werd geconfronteerd dat u er met uw man toch moet over gesproken hebben aangezien u met besnijdenis in uw mans familie reeds werd geconfronteerd toen andere meisjes besneden werden, verklaart u nochtans plots dat het zijn moeder is die die beslissingen neemt (zie gehoor CGVS, p. 12).

U veronderstelde ook dat uw man toch wist dat u zelf niet besneden was (zie gehoor CGVS, p. 9), wat het nog merkwaardiger maakt dat u er toch niet over begon omdat hieruit kan afgeleid worden dat u van oordeel was dat besnijdenis voor hem niet zo belangrijk was, en alvast geen taboe in een relatie. Zeker gezien het belang dat u duidelijk hecht aan het beschermen van uw dochter – u verlaat er uw land, vrienden en familie voor – is het totaal onaannemelijk dat u in uw situatie de besnijdenis van uw dochter niet eerder zou besproken hebben met haar vader. Gezien uw onafhankelijk en vooruitstrevend profiel, zijn uw verklaringen dienaangaande dan ook helemaal niet geloofwaardig.

Een ander element dat uw verklaringen totaal onaannemelijk maakt is uw bewering dat uw man aan iedereen zou verteld hebben dat u niet besneden bent (zie gehoor CGVS, p. 13). U haalt immers meermaals aan dat het voor uw man een schande was samen te wonen met een onbesneden vrouw (zie gehoor CGVS, p. 15), wat het toch zeer merkwaardig maakt dat hij dit zo wereldkundig zou maken.

Al deze elementen laten toe vast te stellen dat u uit een vooruitstrevend milieu in Conakry afkomstig bent waar de besnijdenis van meisjes duidelijk aan belang heeft ingeboet. Bovendien legt u over de dwang om uw dochter te laten besnijden dergelijk onsamenhangende verklaringen af dat er geen geloof meer kan aan worden gehecht.

Deze elementen worden nog versterkt door het volgende :

Zo beweert u dat uw oom, sinds de dood van uw vader (nvdr 1997), reeds wou dat u zou trouwen. Uw moeder kon dit tegenhouden door te stellen dat u zelf uw man mag kiezen. (zie gehoor CGVS, p 7) Uw oom begon echter in 2009 opnieuw over een huwelijk omdat u al oud was (nvdr u was toen

reeds negenentwintig jaar). Het is echter zeer onwaarschijnlijk dat uw oom, indien hij werkelijk aan wou sturen op een huwelijk, zou wachten tot uw negenentwintigste terwijl **uw moeder toen reeds vier jaar was gestorven** en niets hem dus nog weerhield om u te laten huwen. Ook deze vaststelling toont aan dat de verklaringen over uw 'gedwongen' huwelijk door uw oom, onaannemelijk zijn. Uit informatie waarover het CGVS beschikt en die werd toegevoegd aan het administratief dossier blijkt trouwens dat er **slechts 3% van de vrouwen tussen 25 en 29 jaar nog niet gehuwd** zijn. (zie SRB – Guinee – le marriage – april 2003 – p7) Het is dus zeer verwonderlijk dat uw oom zo lang zou hebben gewacht, en het gegeven dat u pas op 29-jarige leeftijd zou gehuwd zijn toont dus enkel aan dat u uit een vooruitstrevende familie afkomstig bent.

Hierbij dient tevens te worden opgemerkt dat uit uw verklaringen blijkt dat **uw moeder** geen stappen heeft ondernomen zodat u zou trouwen met een man van uw keuze. U merkt hierbij op dat u enkele maanden voor haar dood (nvdr 2 oktober 2005) een relatie bent begonnen met uw vriendje. (zie gehoor CGVS, p 22) Het is echter verwonderlijk dat uw moeder, die duidelijk wou dat u uw eigen man kon kiezen, u blijkbaar ook niet wijst op de tijdsdruk. U verklaart immers dat in Guinee families kunnen aansturen op een huwelijk, vanaf wanneer het meisje achttien jaar is. (zie gehoor CGVS, p 21) U was ruim vijftientwintigjaar wanneer u uw relatie bent begonnen. Gezien voornoemd percentage moet uw moeder beseft hebben dat uw oom niet langer zal wachten met een huwelijk. Het is hierbij bizar dat ze u niet (beter) heeft geïnformeerd over de gevolgen van een huwelijk waarbij u de man niet zelf zou kiezen. Het feit dat uw moeder naliет u hierover te informeren en u hierbij bij te staan, toont opnieuw aan dat het risico voor u om gedwongen te worden uitgehuwelijkt, ook voor haar duidelijk niet aanwezig was.

Vervolgens kan u **(de aard van) uw relatie met uw vermeend vriendje** niet hard maken. U beweert dat u enkele maanden voor oktober 2005 een relatie bent begonnen. Het is echter vreemd dat u op die leeftijd (nvdr vijftientwintigjaar) en met de kennis die u had over de wens van uw oom om u te laten trouwen en de steun van uw moeder die u snel na de start van uw relatie verloor, niet meer heeft ondernomen om de relatie te laten uitvloeien in een huwelijk of om een huwelijk tegen uw zin met een andere man te vermijden. U verklaarde dat uw vriendje werkloos was (zie gehoor CGVS, p 6) en dat jullie door deze financiële problemen niet konden trouwen. (zie gehoor CGVS, p 22) Uit uw verklaringen blijkt dat jullie dus wel degelijk wilden trouwen. Het is hierbij wel zeer verwonderlijk dat jullie niet meer inspanningen hebben gedaan om een huwelijk (eventueel later) te laten doorgaan of alvast jullie langdurige relatie verder te zetten. U zegt dat u nog niet genoeg geld had gespaard om een huwelijk te betalen (zie gehoor CGVS, p 8) maar het is verwonderlijk dat u niet bij uw oudere zus te rade bent gegaan aangezien zij blijkbaar wel over voldoende middelen beschikt om uw reis en de reis van uw dochter naar Europa te bekostigen. (zie verklaringen afgelegd bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ), vraag 35, p 8). Het is ook vreemd dat u bijvoorbeeld niet weet of uw vriendje ooms heeft (die eventueel een huwelijk kunnen ondersteunen) (zie gehoor CGVS, p 18), wanneer zijn ouders zijn overleden (zie gehoor CGVS, p 19) en wanneer de protection officer u vraagt naar welke universiteit hij is gegaan, verklaarde u (E.N.C.). (zie gehoor CGVS, p 18) Er is echter geen universiteit terug te vinden in Guinee met deze naam. Het is echter bizar dat u niet meer over uw vriendje weet terwijl u toch beweert een intieme band met hem te hebben gehad gedurende vier jaar (zie gehoor CGVS, p 17) waardoor ook van u mag worden verwacht dat u meer over uw vriendje zou weten. Ook uw verklaringen over de relatie met uw vriendje – alvast zoals u ze schetst – zijn aldus zeer onaannemelijk en tasten zo verder de algehele geloofwaardigheid van uw relaas aan.

Verder kan ook uw vrees voor besnijdenis van uw dochter zelf nog verder – nadat reeds de wijze waarop uw huwelijk tot stand is gekomen en de dwang die er zou zijn om haar te besnijden werden ongeloofwaardig bevonden- in twijfel worden getrokken.

Vooreerst dient hierbij te worden opgemerkt dat u bij de DVZ verklaarde dat u **de dag nadat uw man** had vernomen dat u niet besneden bent en dat u vernam dat ze [familie van uw man] uw dochter willen besnijden, bent weggegaan. (zie vragenlijst CGVS, ingevuld door de DVZ, vraag 3.5, p 4) Tijdens uw gehoor bij het CGVS verklaarde u echter dat u op 18 september 2012 de discussie met uw man had (zie gehoor CGVS, p 9) i.v.m. de besnijdenis en dat u op 28 september 2012 bent vertrokken naar uw vriendin, nadat u eerst bij hem was gebleven (zie gehoor CGVS, p 10, 17) (nvdr, **10 dagen** na het incident). Het feit dat u de gebeurtenissen niet beter kan plaatsen, maakt uw relaas opnieuw weinig doorleefd.

Bovendien kan nog het volgende worden vastgesteld in verband met de huidige situatie met betrekking tot FGM in Guinee.

Uit informatie waarover het CGVS beschikt en die werd toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat meer en meer ouders, vooral in stedelijk gebied, van waar u afkomstig bent, en onder intellectuelen, **niet langer willen dat hun dochter besneden zal worden** en zorgen voor de noodzakelijke omstandigheden om de besnijdenis van hun dochter te voorkomen tot wanneer ze meerderjarig is. Dit door o.a. hun dochter niet naar familie in de dorpen te sturen. Het is immers vaak op

het platteland dat de druk om besnijdenis uit te voeren veel groter is. Volgens deze bronnen is het noodzakelijk om een sterk onderscheid te maken tussen de stad en het platteland. Voor ouders die weigeren om hun dochter te laten besnijden, en die in een stad wonen blijkt dat de ouders niet het voorwerp zullen uitmaken van pesterijen omwille van het niet-besnijden. In de steden zijn de mensen niet erg gericht op het besnijden en wordt men enorm blootgesteld aan campagnes die gericht zijn tegen besnijdenis, vooral via de radio. Uit een andere bron blijkt tevens dat ouders, die in de stad wonen, niet formeel bedreigd zullen worden, noch zullen worden gediscrimineerd op niveau van werk of dat ze zullen onderdrukt worden door de overheid. Ook is het risico dat de ouders zullen worden uitgesloten door de gemeenschap waar ze deel van uitmaken of hun familie zeer beperkt. In maart 2013 preciseert de voorzitter van de NGO 'Tostan' dat de sociale afwijzing niet erg zichtbaar is. Hieruit blijkt dat het mogelijk is voor de ouders, zonder er noemenswaardige gevolgen van te ondervinden, om hun kind tegen besnijdenis te behoeden. Zeker in de hoofdstedelijke regio is het mogelijk om uw dochter te beschermen.

Besnijdenis is bovendien bij wet verboden in Guinee. In 2000 werd er een wet gestemd, die expliciet genitale vrouwenverminkingen als een misdrijf vermeldt. De uitvoeringsteksten van deze wet werden in 2010 door de betrokken ministeries ondertekend. Dit vormt een belangrijke juridische basis die de vervolging door de autoriteiten mogelijk maakt. Deze teksten voorzien gevangenisstraffen van 3 maanden tot 2 jaar evenals boetes (artikel 10). De straffen zijn uiteraard zwaarder in het geval van invaliditeit of overlijden van het jonge meisje (artikelen 12 en 13). De teksten laten de NGO's en verenigingen die op wettige wijze zijn geregistreerd op het Guineese grondgebied en die strijden tegen genitale vrouwenverminkingen eveneens toe om zich burgerlijke partij te stellen in naam van het slachtoffer voor alle bevoegde rechtbanken (artikel 15). De Guineese autoriteiten strijden echter actief en preventief tegen de besnijdenissen door sensibiliseringscampagnes en preventiecampagnes die worden gevoerd in samenspraak met internationale organisaties (waaronder de Wereldgezondheidsorganisatie) en nationale organisaties (CPTAFE, TOSTAN, PLAN Guinée, CONAG-DCF, AGBEF...) evenals met de Ministeries van Gezondheid, Sociale Zaken en Onderwijs. Dit komt met name tot uiting door didactische modules die bestemd zijn voor de scholen, seminaries voor de religieuze verantwoordelijken, deelnemen aan een dag van nultolerantie op 6 februari, campagnes met affiches in de stad en in de ziekenhuizen, en berichten via de radio.

De mentaliteit is in positieve zin aan het wijzigen om de praktijk van besnijdenis achter zich te laten. Zo is de prevalentie van besnijdenis in Guinee, zoals ook in andere landen waar genitale vrouwenverminking voorkomt, danig gedaald. Het lijkt dat de jongere generatie zich er minder aan wil blootstellen. Dr. (M.K.) verklaarde bovendien op 18 februari 2013 op RFI (Radio France Internationale) dat het laatste prevalentie cijfer waarover men beschikt aantoonde dat er een enorme terugval is van het aantal vrouwen besnijdenissen. Zo worden er vandaag twintig procent minder vrouwen besneden (voorheen was er een prevalentie van negenenennegentig procent). Hij baseert zich hiervoor op cijfers van UNICEF (United Nations International Children's Emergency Fund) en UNFPA (United Nations Population Fund) waarvan de cijfers nog officieel dienen gepubliceerd te worden. Dankzij de gecoördineerde acties van de overheid en de NGO's, kan een niet-besneden meisje een normaal leven leiden. Zoals reeds werd aangegeven is de mentaliteit in gunstige zin aan het evolueren.

Kortom, het Commissariaat-generaal kan redelijkerwijs besluiten dat de Guineese Staat actief tal van acties aanwendt ter bestrijding van besnijdenissen en dat er eveneens tal van NGO's ter plaatse actief zijn. Bovendien blijkt dat u, gezien u duidelijk beschikt over een sociaal netwerk dat u ondersteunt en gezien uw zelfstandigheid, kan instaan voor het beschermen van uw dochter, zeker in een stedelijke omgeving, indien dit al nodig mocht zijn wat hierboven duidelijk betwist wordt.

Gezien voorgaande informatie en vaststellingen maakt u **niet aannemelijk dat u uw land van herkomst diende te verlaten** en dat u internationale bescherming dient in te roepen.

Gezien uw profiel; u bent naar school gegaan, u werkte in Guinee als verkoopster, u durft initiatief nemen (u bent gevlucht uit Guinee) en u durft op te komen voor uw mening, u verlaat zelfs uw land van oorsprong om de besnijdenis van uw dochter te voorkomen, toont hierbij aan dat u in staat bent om voor uzelf en uw dochter een leven op te bouwen waarbij het mogelijk is om de besnijdenis van uw dochter te voorkomen. Bovendien blijkt dat u reeds beroep heeft gedaan op uw zus en uw vriendin om u hiermee te helpen. (zei gehoor CGVS, p 10) waardoor het zeker moet mogelijk zijn dat zij u ook nu verder zullen kunnen ondersteunen, indien dat al nodig mocht zijn, wat u, zoals hierboven werd aangehaald helemaal niet blijkt uit uw verklaringen. Iemand met uw capaciteiten en doorzetting kan dus zeker de mogelijkheid creëren om zichzelf en haar dochter, indien dit in de toekomst nodig moest zijn, zelfstandig te onderhouden, zeker binnen een stedelijke context.

De door u **neergelegde documenten** kunnen bovenstaande conclusies niet wijzigen. Er wordt immers op geen enkel ogenblik in twijfel getrokken dat u of uw dochter niet zouden zijn besneden.

Gelet op voorgaande kan in uw hoofdte geen vermoeden van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, worden vastgesteld.

U bent ten slotte niet in het bezit van enig document dat uw identiteit, afkomst, asielrelaas of reisweg zou kunnen staven.

Met betrekking tot de algemene situatie in Guinee kan het volgende worden vastgesteld:

Guinee werd eind 2012 en begin 2013 geconfronteerd met interne spanningen, geïsoleerde en sporadische daden van geweld en ander vergelijkbare daden. Er werden inderdaad schendingen van de mensenrechten begaan door de politie van Guinee, naar aanleiding van betogingen met een politiek karakter. Er zijn nog steeds spanningen voelbaar tussen de regering en de meeste politieke oppositiepartijen, door de organisatie van parlementsverkiezingen. Geen enkele van de geraadpleegde bronnen haalt echter het bestaan aan van een gewapend conflict. Het is echter aan de verschillende politieke actoren om ervoor te zorgen dat er aan alle voorwaarden wordt voldaan om de organisatie van parlementsverkiezingen mogelijk te maken in een vreedzaam klimaat.

Artikel 48/4 §2 van de wet van 15 december 1980 stelt dat ernstige bedreigingen van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend intern of internationaal conflict beschouwd kunnen worden als een ernstige schending die aanleiding kan geven tot de toekenning van het statuut van subsidiaire bescherming. Uit de bovenvermelde informatie blijkt dat Guinee niet wordt geconfronteerd met een situatie van willekeurig geweld en dat men er eveneens op dient te wijzen dat er geen enkele gewapende oppositie is in het land. In het licht van al deze elementen is er op dit moment in Guinee geen gewapend conflict of een situatie van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, §2 (zie SRB "Guinee: Situatie op het gebied van de veiligheid", april 2013).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. In wat zich aandient als een enig middel beroept verzoekster zich op de schending van artikel "48/2 t.e.m. 48/5", 57/7bis, 57/7ter en 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 (hierna: vreemdelingenwet), van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, van artikel 26 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, van "de beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder de algemene motiveringsplicht, het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel" en van artikel 2 en 3 van wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

2.1.2. Verzoekster stelt dat zij vreest dat haar dochter besneden zal worden indien zij naar Guinee terugkeert. Tevens vreest zij zwaar te zullen worden gestraft omdat zij als getrouwde vrouw van haar echtgenoot is weggevlucht met diens dochtertje. Zij vreest ook zelf te worden onderworpen aan besnijdenis bij terugkeer naar Guinee. Verzoekster verwijst aangaande de gevolgen van vrouwelijke genitale verminking naar de "Guidance Note on Refugee Claims relating to Female Genital Mutilation" van de UN High Commissioner for Refugees van mei 2009 (verzoekschrift, stuk 3).

2.1.3. Verzoekster is het niet eens met de profielschets die verweerder heeft gemaakt en stelt dat deze intellectueel oneerlijk is, speculatief en niet correct. Verzoekster heeft inderdaad verklaard dat haar ouders haar en haar zussen niet wilden laten besnijden en dit enkel symbolisch hebben laten doen. Zij hebben dit wel in het grootste geheim gedaan, zodat niemand ervan wist, ook verzoeksters oom niet. Dit wijst erop dat enkel verzoeksters ouders tegen besnijdenis gekant waren en niet de bredere omgeving. Initieel kan verzoeksters kerngezin dan wel modern genoemd worden, haar ouders zijn beiden overleden en zij werd overgeleverd aan de traditionele normen en waarden van haar oom, schoonfamilie en bredere gemeenschap. Het loutere feit dat verzoeksters vader heeft voortgestudeerd, impliceert geenszins dat verzoekster uit gegoed, hoger opgeleid milieu afkomstig is. Uit objectieve informatie van verweerder in het administratief dossier blijkt dat meer dan 79% van de vrouwen in Guinee een professionele activiteit uitoefent. Het feit dat verzoekster een soort handelsactiviteit

uitoefent, is helemaal niet uitzonderlijk en laat niet toe besluiten te trekken naar het risico op besnijdenis. Verzoekster kent mensen die tegen vrouwenbesnijdenis gekant zijn, doch dit heeft geen enkele invloed aangezien deze mensen verzoekster niet kunnen beschermen en geen enkele rol spelen in het beslissingsproces over de besnijdenis van verzoeksters dochtertje. Dat verzoeksters schoonzus een buitenechtelijk kind heeft en nog in de familiale woning blijft, betekent niet dat haar schoonfamilie niet zou aandringen op besnijdenis. De schoonzus genoot als enig kind van een andere moeder dan die van verzoeksters echtgenoot een speciale status en mocht pas na haar zwangerschap terug het huis binnen, maar pas nadat ze haar kind bij de vader had achtergelaten. Bovendien impliceert het feit dat verzoeksters schoonfamilie zich eenmaal mild zou opstellen, niet dat zij zich altijd mild zouden opstellen. Verzoekster verwijst tevens naar een rapport van UNICEF van juli 2013 (verzoekschrift, stuk 4) en leidt hieruit af dat meisjes uit stedelijke gebieden meer kans maken om besneden te worden (prevalentiegraad in Conakry van 94%), dat het percentage vrouwenbesnijdenissen niet significant verschilt tussen rijke en arme gezinnen en dat het bijna even vaak voorkomt bij hoger geschoolden. Verzoekster verwijst tevens naar het Algemeen Ambtsbericht Guinee van het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken van maart 2013 (verzoekschrift, stuk 5) en naar de thesis van mevrouw Oumar (D.) (verzoekschrift, stuk 6), die het rapport van UNICEF bevestigen. Waar verweerder verzoeksters omgeving als progressief of modern probeert te typeren, besluit verzoekster dat dit geen enkele invloed heeft op het risico voor de besnijdenis van haar dochter, aangezien de personen die dit risico beïnvloeden, namelijk haar oom en haar schoonfamilie, er allen voorstander van zijn.

Waar verweerder geen geloof hecht aan verzoeksters gedwongen huwelijk, wijst zij erop dat het niet om een gedwongen huwelijk ging, maar om een gearrangeerd huwelijk.

Dat verzoekster het met haar echtgenoot niet over vrouwenbesnijdenis heeft gehad, is omdat er in Guinee geen platform is voor een dergelijke onafhankelijkheid en zelfstandigheid tussen partners. Het strookt ook niet met de traditie en normenkaders dat een vrouw een taboe als vrouwenbesnijdenis of, nog erger, haar eigen genitaliën en seksualiteit met haar echtgenoot bespreekt. Verzoeksters enige hoop was haar echtgenoot te overtuigen als het moment daar was en zij wilde dit absoluut niet testen door zelf over vrouwenbesnijdenis te beginnen. De situatie is dubbel. Het gesprek zou immers de directe aanleiding kunnen vormen om verzoeksters dochter te laten besnijden. Verzoekster heeft het dubbele hiervan perfect gevat en haar inconsequente standpunten verwijten is intellectueel oneerlijk. Dat verzoekster stelt dat het haar echtgenoot is die over haar dochter beslist en later dat het zijn moeder is, is evenmin een tegenstrijdigheid: als haar echtgenoot uitvoert wat zijn moeder wilt, dan zijn beide stellingen juist. Bovendien heeft verzoeksters echtgenoot enkel aan haar familie en aan zijn eigen familie verteld dat verzoekster niet besneden is, hetgeen voor hem noodzakelijk is om doeltreffende maatregelen te nemen aangezien besnijdenis een fenomeen is dat in Guinee niet louter het gezin raakt, maar door het traditionele karakter de hele gemeenschap raakt (zie Algemeen Ambtsbericht Guinee van het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken van maart 2013 (verzoekschrift, stuk 5)).

Waar verweerder het ongeloofwaardig vindt dat verzoeksters oom na het overlijden van haar moeder er vier jaar over zou doen om verzoekster te doen huwen, wijst verzoekster er nogmaals op dat het niet om een gedwongen, maar om een gearrangeerd huwelijk ging. Uit informatie van verweerder in het administratief dossier blijkt overigens dat het normaal is dat de instemming van de vrouw wordt gezocht, zodat de handelwijze van verzoeksters oom niet zo vooruitstrevend is als verweerder laat uitschijnen.

Wat betreft de relatie met haar vriendje, wijst verzoekster erop dat verweeders aanname dat zij geld kon lenen bij haar zus om het huwelijk te sponsoren, onredelijk is aangezien de tradities in Guinee en de heersende ideaaltypes van wat mannelijkheid uitmaakt, dit niet toelaten. Overigens beschikte verzoeksters zus op dat moment niet over de nodige fondsen. Verder meent verzoekster dat verweerder veel te weinig heeft gevraagd over haar vriend om te kunnen stellen dat zij er opmerkelijk weinig van af weet. De vriend heet trouwens (E.N.C.) en niet zijn universiteit, die *Université Mercure Internationale* heet (zie kopie identiteitskaart (E.N.C.), verzoekschrift, stuk 8).

Verweerder baseert zich volgens verzoekster voor haar profielschets enkel op een geloofwaardigheidsbeoordeling die uitsluitend gebaseerd is op subjectieve argumenten, hetgeen indruist tegen de gezaghebbende richtlijnen van UNHCR (verzoekschrift, stuk 9).

2.1.4. Verzoekster omschrijft haar objectieve profiel. Verzoekster verwijst naar het Algemeen Ambtsbericht Guinee van het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken van maart 2013 (verzoekschrift, stuk 5) en naar een rapport van het *Refugee Documentation Centre Ireland* van 23 mei 2011 (verzoekschrift, stuk 10) en stelt dat vrouwenbesnijdenis bij de Malinke op erg jonge leeftijd

gebeurt, dat de prevalentie ervan bij deze etnie het hoogst ligt en in zware graad voorkomt. Tevens leidt verzoekster hieruit af dat indien in stedelijke gezinnen geopteerd werd voor een symbolische besnijdenis, het kan zijn dat een vrouw wordt gedwongen tot een volledige besnijdenis als de gezinsomstandigheden wijzigen (verandering van voogdij of indien de familie van de toekomstige echtgenoot dit vereist). Uit het Algemeen Ambtsbericht Guinee van het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken van maart 2013 (verzoekschrift, stuk 5) blijkt bovendien dat het geen verschil uitmaakt of iemand nu afkomstig is van het platteland of uit de stad, alsook dat de scholingsgraad geen relevant criterium is bij de beoordeling van het risico op vrouwenbesnijdenis. Dit wordt bevestigd door het UNICEF-rapport van juli 2013 (verzoekschrift, stuk 4). Verzoekster verwijst ook nog naar een arrest van de Algemene Vergadering van de Raad waarin gesteld wordt dat verweerder er zich niet toe mag beperken enkel de geloofwaardigheid van de nationaliteit (of *in casu* het profiel) van een asielzoeker te onderzoeken.

2.1.5. Verzoekster argumenteert inzake vrees voor haar eigen besnijdenis en die van haar dochter. Waar verweerder wijst op een inconsistentie op het vlak van data tussen haar verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) en die op het CGVS, merkt verzoekster op dat het maar om een minieme tegenstrijdigheid gaat die te wijten is aan de bondigheid van het interview op de DVZ. Verzoeksters antwoord op de DVZ is bovendien vaag en zij gebruikt geen precieze tijdsaanduiding. Dit kan dan ook niet dienen om de geloofwaardigheid van haar verklaringen in twijfel te trekken.

Verweerder meent dat verzoekster zelfredzaam genoeg is om bescherming te zoeken in Guinee. Haar zus en vriendin moeten haar daarbij helpen omdat zij vroeger door hen al geholpen is geweest.

Volgens verzoekster is verweerders informatie bijzonder problematisch en voldoet het niet aan wat internationaal vereist wordt van een asielinstantie. Verzoekster verwijst naar de UNHCR die met betrekking tot het gebruik van *Country of Origin Information* (hierna: COI) gesteld heeft dat de verklaringen van een asielzoeker niet abstract mogen benaderd worden, maar dat dit in de algemene context van de concrete situatie moet geapprecieerd worden (verzoekschrift, stuk 11). Verzoekster verwijst hiernaast naar de gemeenschappelijke EU-richtlijnen met betrekking tot het gebruik van COI (verzoekschrift, stuk 12). Artikel 26 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen vereist dat het CGVS de redenen moet vermelden waarom een bron gecontacteerd werd en de redenen die toelaten te veronderstellen dat deze bron betrouwbaar is. Verzoekster verwijst naar een arrest van de Raad waarin bevestigd wordt dat het gebruik van een enkele bron niet kan volstaan om de geloofwaardigheid van een feit in te schatten en naar een arrest van de Raad waarin de beslissing werd vernietigd omdat er gebruik werd gemaakt van anonieme bronnen. Het SRB-rapport van CEDOCA omtrent *Les Mutilations Génitales Fémines* werd in het verleden al sterk bekritiseerd door onder andere het Belgisch Comité voor Hulp aan Vluchtelingen (hierna: BCHV) (verzoekschrift, stuk 13) en INTACT (verzoekschrift, stuk 14). Hierop maakte CEDOCA in april 2013 een update van het rapport, dat echter nog steeds wordt gekenmerkt door zware tekortkomingen. Er wordt nog steeds gebruik gemaakt van anonieme bronnen waarvan de betrouwbaarheid allerm minst vaststaat. Verzoekster herneemt nogmaals dat uit het rapport van UNICEF (verzoekschrift, stuk 4) net het tegenovergestelde blijkt van wat verweerder beweert en dat het SRB rapport de bal volledig mislaat. Uit de cijfers van het UNICEF-rapport blijkt dat het percentage vrouwen dat besneden wordt nog steeds extreem hoog ligt in Guinee en dat er geen sprake is van een zogenaamde mentaliteitswijziging. Verzoekster betwist vervolgens de verklaringen van dokter (M.K.) in de SRB en meent dat deze geen enkele objectieve bron hebben. Zij voegt hier voorts nog aan toe dat de ngo Tostan – waarop het SRB rapport zich beroept – helemaal niet gespecialiseerd is inzake genitale verminking, hetgeen door het BCHV ook wordt bevestigd. Verzoekster benadrukt dat verweerder zijn conclusies baseerde op uiterst betwistbare bronnen. Nochtans is er, afgezien van het UNICEF-rapport, voldoende gezaghebbend cijfermateriaal voorhanden waaruit de hoge prevalentie van vrouwenbesnijdenis in Guinee blijkt. Verzoekster verwijst dienaangaande naar en citeert uit diverse andere rapporten: een rapport van 30 januari 2013 van het *UN Committee on the Rights of the Child* (verzoekschrift, stuk 15), het Algemeen Ambtsbericht Guinee van het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken van maart 2013 (verzoekschrift, stuk 5), het *Country Report on Human Rights Practices for 2011 – Guinea* van 24 mei 2012 van het *US Department of State* (verzoekschrift, stuk 16), een rapport van de Wereldgezondheidsorganisatie (verzoekschrift, stuk 17), het UNHCR rapport *'Too much pain. Female Genital Mutilation & Asylum in the European Union'* (verzoekschrift, stuk 18) en correspondentie tussen UNFPA en INTACT, waaruit blijkt dat de meest recente gezondheidsenquête in Guinee zou wijzen op een stagnatie van de extreem hoge prevalentie van vrouwenbesnijdenis (verzoekschrift, stuk 19).

Nu vaststaat dat vrouwenbesnijdenis uiterst vaak voorkomt in Guinee, stelt zich volgens verzoekster de vraag of zij niet op een vorm van bescherming in Guinee beroep kon doen. Dienaangaande citeert verzoekster uit diverse informatie, waaronder ook het SRB-rapport, welke aantoonst dat de ngo's en organisaties in de praktijk weinig kunnen uitrichten. Ook op een effectieve bescherming door de staat dient verzoekster niet te rekenen, zoals blijkt uit de door haar aan het verzoekschrift toegevoegde informatie. Waar verweerder voorts Conakry als een soort *de facto* IVA voorstelt, wijst verzoekster er nog op dat zij *nota bene* in Conakry aan vervolging onderworpen wordt.

2.1.6. Verzoekster stelt nog: *“De elementen in de motivering van tegenpartij die nog niet weerlegd werden in de voorgaande paragraaf, betreffen slechts kleinere inconsistenties. Tegenpartij beschikt niet over correcte objectieve bronnen en maakt geen gebruik van andere beschikbare objectieve bronnen die wijzen op verzoeksters geloofwaardigheid. Tegenpartij kent teveel gewicht toe aan de kleinere en minder belangrijke elementen, terwijl de richtlijnen van UNHCR duidelijk stellen dat deze elementen niet als doorslaggevende factoren beschouwd kunnen worden in de beoordeling van een asielaanvraag. Verzoekster heeft de feiten die geleid hebben tot haar vlucht aannemelijk gemaakt aangezien zijn een coherent en geloofwaardig asielrelaas dat niet strijdig is met algemeen gekende gegevens uiteen heeft gezet.”*

2.1.7. Naast de hoger opgenomen stukken die verzoekster aan haar verzoekschrift toevoegde, voegt verzoekster tevens volgende stukken aan haar verzoekschrift toe: fotografisch materiaal waaruit blijkt dat verzoeksters echtgenoot haar en haar dochter mishandelde (stuk 2), een *“Enquête Démographique et de Santé Guinée 2005”* van de *Direction Nationale de la Statistique, Ministère du Plan* van Guinee (stuk 7) waaruit blijkt dat in 1999 nog 6% van de vrouwen tussen 25 en 29 ongehuwd was en een schrijven van dokter (A.V.) voor vzw Aniké (stuk 20) waarmee verzoekster wijst op de hoge medeplichtigheidsgraad van de medische sector aan vrouwenbesnijdenis in Guinee en op de lamentabele toestand van de gezondheidszorg aangaande vrouwenbesnijdenis in Guinee.

2.2.1. Verzoekster preciseert niet op welke wijze artikel 48/2 van de vreemdelingenwet, hetwelk overigens op louter algemene wijze bepaalt welke vreemdelingen als vluchteling kunnen worden erkend dan wel als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming, zou (kunnen) zijn geschonden. De schending van dit artikel wordt bijgevolg niet dienstig aangevoerd.

2.2.2. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.2.4. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoeksters asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

2.3.1.1. Verzoekster meent dat de bronnen waarop verweerder zich beroept, niet aan internationale standaarden voldoen. Waar verzoekster hiervoor verwijst naar de richtlijnen van UNHCR (verzoekschrift, stuk 11), dient opgemerkt dat deze richtlijnen, hoewel zij waardevolle aanwijzingen bevatten voor het vaststellen van de vluchtelingenstatus overeenkomstig artikel 1 van het Verdrag van Genève, geen afdwingbare rechtsregels bevatten. Wat betreft de "*Common EU Guidelines for Processing Country of Origin information (COI)*" (verzoekschrift, stuk 12) dient opgemerkt dat deze richtlijnen niet afdwingbaar zijn, aangezien zij uitgaan van het Europees Asiel Ondersteuningsbureau (European Asylum Support Office, EASO) dat ter zake geen rechtsmacht heeft en enkel de gelijke toepassing van het asielbeleid in alle landen van de EU betracht. Hoe dan ook kan worden vastgesteld dat voldaan is aan deze richtlijnen nu de informatie actueel is.

Evenmin kan worden gesteld dat geen onderzoek werd gevoerd of landeninformatie werd aangebracht. Verzoekster kan de accuraatheid van deze informatie betwisten doch niet stellen dat de bestreden beslissing de criteria schendt inzake onderzoek zoals gesteld in artikel 8 van procedurerichtlijn 2005/85/EG van 1 december 2005 die daarenboven werd omgezet in Belgisch recht.

Waar verzoekster verwijst naar artikel 26 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, stelt de Raad vast dat het geen situatie betreft zoals voorzien in dit artikel nu de beide SRB's (gedwongen huwelijk en vrouwelijke genitale verminking) in het administratief dossier een synthese zijn van een grondige analyse gesteund op eigen terreinonderzoek dat is aangevuld met en getoetst werd aan meerdere rapporten van internationale organisaties, ngo's en bevindingen van experts.

Waar verzoekster verwijst naar rechtspraak van de Raad, dient opgemerkt dat de precedentenwerking niet wordt aanvaard in het Belgisch recht. De rechtspraak van de Raad heeft geen precedentwaarde en elk dossier wordt individueel beoordeeld.

Waar verzoekster nog stelt dat de SRB met betrekking tot vrouwelijke genitale verminking bekritiseerd werd door het BCHV en INTACT (verzoekschrift, stukken 13 en 14) en dat deze SRB werd geüpdatet maar dat deze nog steeds zware tekortkomingen bevat omwille van het gebruik van anonieme bronnen, dient opgemerkt dat de anonimiteit van een bron de geleverde informatie op zich niet onbetrouwbaar maakt en dat de anonieme bron er geen enkel voordeel bij heeft om valse antwoorden te geven op de door de gespecialiseerde CEDOCA-ambtenaar aan hem gestelde vragen. Daarnaast dient opgemerkt dat de SRB een reeks andere bronnen vermeld – naast anonieme bronnen – en dat deze SRB tevens gebaseerd is op een missie van onder andere CEDOCA naar Guinee zodat de CEDOCA-ambtenaren zelf eveneens als primaire bron kunnen beschouwd worden. De opdracht van CEDOCA bestaat er in om op objectieve en onpartijdige wijze, alle nuttige en noodzakelijke informatie aan te brengen om de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en zijn adjuncten toe te laten zich conform artikel 57/2 van de vreemdelingenwet, in alle onafhankelijkheid uit te spreken over de asielaanvragen.

Waar verzoekster stelt dat de ngo Tostan volgens hun website niet gespecialiseerd is inzake vrouwelijke genitale verminking hiervoor verwijst naar de analyse van het BCHV (verzoekschrift, stuk 13), dient opgemerkt dat de Raad bij eenvoudig nazicht van deze betwiste en toegevoegde website van Tostan vaststelt dat er wel degelijk uitgebreide informatie te vinden is over de gezondheidscampagnes van Tostan ter voorkoming van vrouwelijke genitale verminking. Verzoekster steunt op dit punt op onjuiste informatie van het BCHV. De Raad kan dan ook niet besluiten dat deze bron niet dienstig is.

2.3.1.2. Verzoekster meent dat de cijfers in de SRB met betrekking tot vrouwenbesnijdenis niet correct zijn. Zij verwijst naar een veelheid aan bronnen waaruit zij afleidt dat vrouwenbesnijdenis in Guinee nog steeds uiterst vaak voorkomt (prevalentie van 96% voor heel Guinee), dat het opleidingsniveau geen rol speelt en dat vrouwenbesnijdenis in stedelijke gebieden meer voorkomt dan op het platteland. Verzoekster baseert zich vooreerst en vooral op een rapport van UNICEF van juli 2013 (verzoekschrift, stuk 4). Verweerder merkt in zijn nota met opmerkingen echter terecht op dat dit rapport gebaseerd is op een enquête die in 2005 werd gevoerd en dat het rapport zelf aangeeft dat het niet noodzakelijk de huidige situatie in Guinee weergeeft, maar slechts de situatie van 2005. Ook de cijfers in het Algemeen Ambtsbericht Guinee van het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken van maart 2013 (verzoekschrift, stuk 5) zijn gebaseerd op cijfers van 2005/2006. De SRB over vrouwenbesnijdenis is

gebaseerd op recentere gegevens, waaronder het missieonderzoek van de Belgische, Franse en Zwitserse asielinstanties in november 2011. De Raad leest in de SRB (p.8) tevens dat "Le projet Espoir" (consortium van Pathfinder International, Tostan en PSI Guinée), met financiële steun van USAID, een enquête heeft uitgevoerd waarvan de resultaten werden openbaar gemaakt in augustus 2011. Deze studie richt zich op de praktijk van de besnijdenis van meisjes van 4 tot 12 jaar en werd uitgevoerd op een nationale steekproef van 4407 personen tussen 18 en 55 jaar die minstens één meisje ten laste hebben op leeftijd van besnijdenis, tussen 4 en 12 jaar. De bevraagde vrouwen en mannen verklaarden in juni 2011 dat meer dan de helft van hun dochters nog niet besneden waren (50,7 %), met een hoger percentage te Conakry (69,1 %) en Midden-Guinee (63,4 %). Hoewel meer dan de helft van de respondenten (55,8%) opteerden voor het handhaven van de besnijdenis, daalt het voornemen tot vrouwelijke genitale verminking opvallend op nationaal niveau: 53% op nationaal niveau, tegen 61% in 2009 tijdens de eerste enquête. Uit deze studie blijkt dat steeds meer jonge moeders/ouders besnijdenis niet langer als de enige optie zien en dit wel degelijk een belangrijke evolutie is in de bewustwording van de negatieve gevolgen van besnijdenis voor de gezondheid van hun dochters.

Deze vaststelling, dat in Guinee steeds meer ouders, vooral in een stedelijke omgeving (zoals Conakry) en in intellectuele middens, niet langer willen dat hun dochter wordt besneden en de nodige maatregelen nemen om hun dochter tot haar meerderjarigheid te beschermen tegen deze praktijk, kan ook blijken uit gesprekken met de materniteit van het ziekenhuis van Donka van 2011, met de directeur van de polykliniek van Conakry en een socioloog (SRB, p.8, zie o.a. voetnoot 19). Daarnaast bevestigt de ngo RADDHO-Guinée (*Rencontre Africaine pour la Défense des Droits de l'Homme*) die vooral oog heeft voor de maatschappelijke gevolgen van niet-besnijdenis, eveneens deze evolutie. Er is volgens hen en andere bronnen uit onder meer de medische wereld, het ministerie van gezondheid, de school voor vroedvrouwen, de 'Coalition Nationale de Guinée pour les Droits et la Citoyenneté de la Femme', Tostan en *Avocats Sans Frontières*, geen sprake van een fysieke bedreiging van niet-besneden vrouwen, noch een discriminatie op het gebied van werk (zie o.a. SRB, p.18). Indien het Ministerie van Gezondheid een zekere sociale marginalisatie niet uitsluit, wordt deze mening niet gedeeld door de CPTAFB (*Cellule de coordination sur les Pratiques Traditionnelles Affectant la santé des Femmes et des Enfants*). Er kan dan ook besloten worden dat niettegenstaande de reële maatschappelijke druk in Guinee, moeders, althans globaal genomen, hun dochters kunnen beschermen tegen besnijdenis.

De Raad merkt verder op dat het niet duidelijk is vanwaar de cijfers in het rapport van de *UN Committee on the Rights of the Child* (verzoekschrift, stuk 15) en in het rapport 'Too much pain' van UNHCR (verzoekschrift, stuk 18) vandaan komen, zodat zij niet de informatie in de SRB over vrouwenbesnijdenis kan weerleggen. Het *Country Report on Human Rights Practices for 2011 – Guinea* van het *US Department of State* (verzoekschrift, stuk 16) en het rapport van de Wereldgezondheidsorganisatie (verzoekschrift, stuk 17) zijn eveneens gebaseerd op de cijfers uit het onderzoek van 2005. De correspondentie tussen UNFPA en INTACT (verzoekschrift, stuk 19) vermeldt zelf dat er nog geen gepubliceerde cijfers zijn en kan dan ook evenmin dienen ter weerlegging van de in de SRB over vrouwenbesnijdenis opgenomen gegevens. Het schrijven van dokter (A.V.) voor de vzw Aniké is hier overigens evenmin toe in staat, daar dit betrekking heeft op de medische sector en de gezondheidszorg in Guinee.

Aldus moet besloten worden dat de informatie die verweerder aan het administratief dossier toevoegde (zie map 'Landeninformatie') over vrouwenbesnijdenis in Guinee op een correcte en omstandige manier verzameld en verwerkt werd, dat de informatie bovendien recent is en steun vindt in een uitgebreide reeks bronnen. Verweerder heeft zich in de bestreden beslissing dan ook terecht gebaseerd op deze informatie om verzoeksters vrees voor de besnijdenis van haar dochter te beoordelen.

2.3.1.3. Voor iedere vorm van internationale bescherming, zowel voor de status van vluchteling als voor de subsidiaire bescherming, berust de plicht tot medewerking op de verzoekende partij. Deze dient ter staving van haar asielaanvraag zo spoedig mogelijk alle nuttige elementen noodzakelijk voor de beoordeling van haar verzoek in te dienen. Deze elementen behelzen, naast coherente en gegronde verklaringen, onder meer alle documenten van verzoekende partij en relevante familieleden met betrekking tot identiteit, nationaliteit, landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten (richtlijnconforme interpretatie van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet met artikel 4, lid 1 en 2 van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004). Bij het ontbreken van deze elementen dient een aannemelijke verklaring gegeven te worden.

Verzoekster toont noch haar identiteit, noch die van haar dochter aan, terwijl ze hiervoor geen afdoende verklaring heeft te meer nu ze naar Europa kwam met de steun en op kosten van haar zus. Verzoekster

is afkomstig uit de hoofdstad Conakry, ze is naar school geweest tot de tiende graad en beweert gehuwd te zijn. Verzoekster legt ook de geboorteakte van haar dochter niet neer zodat niet kan worden nagegaan waar zij geboren is en wie de ouders zijn. Indien verzoekster met een jong kind naar België reisde en bovendien een tussenlanding maakte werd ze aan meerdere controles onderworpen zodat niet kan aangenomen worden dat ze onvoldoende gedocumenteerd of onzorgvuldig voorbereid kon vertrekken uit haar land en kon toekomen in de Schengenzone. Verzoekster beweert dat zij met een onbekend groen paspoort reisde dat steeds door de smokkelaar werd bijgehouden (administratief dossier, stuk 13, verklaring 35). Verzoekster heeft geen problemen met haar overheid zodat niet kan worden ingezien waarom ze niet legaal kon vertrekken en/of dat het groene paspoort haar niet zou hebben toebehoord. Er kan dus ernstig getwijfeld worden aan verzoeksters verklaarde identiteit, minstens schiet verzoekster tekort in haar medewerkingsplicht deze essentiële gegevens aan te tonen. Evenzeer laat verzoekster na haar huwelijk aan te tonen. Uit de door verweerder aan het administratief dossier toegevoegde SRB over het huwelijk in Guinee blijkt dat religieuze huwelijken wel degelijk gedocumenteerd zijn. Verzoekster toont haar huwelijk niet aan of wenst dit niet aan te tonen, hetgeen de geloofwaardigheid van haar verklaringen aantast.

2.3.1.4. De Raad merkt op dat verzoekster in onderhavig verzoekschrift aanvoert dat zij tevens vreest zelf besneden te worden, doch tijdens haar gehoor op het CGVS verklaarde zij uitdrukkelijk dat zij niet vreest zelf besneden te worden (gehoorverslag CGVS, p. 22). Dat verzoekster pas in onderhavig verzoekschrift een vrees voor de eigen besnijdenis aanvoert, is dan ook niet aannemelijk. Bovendien blijkt uit de SRB over vrouwenbesnijdenis dat een besnijdenis doorgaans plaats vindt op zeer jonge leeftijd, terwijl verzoekster ruim 30 jaar oud is. Verzoekster kan verweerder dan ook niet ten kwade duiden dat hij hieromtrent geen onderzoek heeft gevoerd en geen motivering heeft opgenomen in de bestreden beslissing.

Uit verzoeksters verklaringen blijkt dat zij tot haar 18 jaar naar school ging, dat zij zelfstandig een zaak kon opstarten en dat zij ook na haar huwelijk tot haar vertrek uit Guinee onafhankelijk van haar echtgenoot geld verdiende (gehoorverslag CGVS, p. 3 en 4). Verder is verzoekster pas op haar 29ste getrouwd (gehoorverslag CGVS, p. 6 en 21), waarvoor zij een relatie had met een man die zij zelf gekozen had en die door haar oom werd goedgekeurd (gehoorverslag CGVS, p. 6). Tevens dient te worden vastgesteld dat verzoekster opgroeide bij ouders die hun drie dochters niet lieten besnijden (gehoorverslag CGVS, p. 21) en dit in een periode waarin besnijdenis nog een zeer algemene praktijk was. Verzoeksters vader was leraar biologie en verder studeren was binnen verzoeksters familie mogelijk (gehoorverslag CGVS, p. 3 en 7), zodat kan gesteld worden dat verzoekster uit een intellectueel milieu afkomstig is. Na het overlijden van haar ouders, is verzoekster bij een oom langs vaderszijde gaan wonen (gehoorverslag CGVS, p. 5). Deze oom laat verzoekster aanvankelijk zelf een echtgenoot kiezen, heeft geen problemen met haar langdurige relatie met een andere man en zou weten dat verzoekster haar eigen besnijdenis niet zou accepteren (gehoorverslag CGVS, p. 14 en 22), waaruit kan worden afgeleid dat deze oom bezwaarlijk als een conservatieve en traditionele man kan worden afgeschilderd. Daarenboven heeft verzoeksters echtgenoot een halfzus die een buitenechtelijk kind heeft, maar desalniettemin door haar familie aanvaard wordt en er blijft wonen (gehoorverslag CGVS, p. 16). Verder heeft verzoekster ook een vriendin die tegen vrouwenbesnijdenis gekant is, net als haar echtgenoot (gehoorverslag CGVS, p. 17 en 20). Ook de echtgenoot van verzoeksters zus is tegen vrouwenbesnijdenis gekant (gehoorverslag CGVS, p. 18). Hieruit blijkt dat verzoekster afkomstig is uit een – voor Guineese normen – modern en intellectueel milieu en dat zij omringt is door mensen die haar steunen in haar wens om haar dochter niet te laten besnijden.

In onderhavig verzoekschrift voert verzoekster echter aan dat de niet-besnijdenis van haar en haar zussen geheim bleef, ook voor haar oom, aangezien de omgeving dat niet zou aanvaarden. Dit neemt echter niet weg dat verzoekster uit een gezin afkomstig is waarbinnen vrouwenbesnijdenis niet als noodzakelijk wordt gezien. Bovendien verklaarde verzoekster zelf dat haar oom weet dat zij het niet zou accepteren om op haar leeftijd besneden te worden (gehoorverslag CGVS, p. 14), zodat moet worden aangenomen dat haar oom wel degelijk wist dat zij niet besneden was. De vaststelling dat verzoekster en haar zussen niet werden besneden toont aan dat, de cijfers die verzoekster dienaangaande hanteert mede in aanmerking genomen, dat het mogelijk is zich zonder noemenswaardige problemen te onttrekken aan de heersende tradities inzake besnijdenis.

Dat zij een soort handelsactiviteit uitoefende, acht verzoekster niet uitzonderlijk daar uit informatie van verweerder blijkt dat 79% van de Guineese vrouwen een professionele activiteit uitoefent. De Raad merkt op dat haar professionele activiteit haar in ieder geval in staat stelt een meer onafhankelijke houding aan te nemen ten aanzien van haar echtgenoot en diens familie. In dit licht is deze activiteit dan

ook wel degelijk relevant. Verder meent verzoekster dat het feit dat zij mensen kent die tegen vrouwenbesnijdenis gekant zijn, irrelevant is aangezien deze mensen geen rol spelen in het beslissingsproces aangaande de besnijdenis van haar dochter. De Raad wijst erop dat deze sociale achtergrond wel degelijk relevant is, minstens in die mate dat verzoekster er morele steun en praktische bijstand van kan verwachten wanneer zij in Guinee haar dochter tegen besnijdenis moet beschermen. Waar verzoekster stelt dat de halfzus van haar echtgenoot een speciale positie bekleedt en pas opnieuw in de familie werd toegelaten nadat zij haar kind bij de vader had achtergelaten, dient opgemerkt dat het hier louter om een *post factum*-verklaring gaat.

Waar verzoekster stelt dat zij geen gedwongen, doch wel een gearrangeerd huwelijk onderging, merkt de Raad op dat de bestreden beslissing stelt: *“Ook blijkt dat u het door uw oom voorgestelde huwelijk met uw man zelf aanvaard heeft (zie gehoor CGVS, p. 6), nadat u eerst van uw oom de kans kreeg om zelf een man te vinden.”* Verder stelt de bestreden beslissing: *“In dit opzicht is het zeer merkwaardig dat u, die opgroeide in een omgeving waar u zich duidelijk bewust was van de negatieve gevolgen van dergelijke besnijdenissen en in een omgeving waar vrouwen zelf hun man kunnen kiezen, zonder blijkbaar al te veel problemen, akkoord zou zijn gegaan met een huwelijk tegen uw zin (zie gehoor CGVS, p. 6, 7)”*. Hieruit blijkt dat verweerder nooit aanvoerde dat verzoekster een gedwongen huwelijk onderging in de strikte zin van het woord. Verweerder wijst er enkel terecht op dat het merkwaardig is dat verzoekster een huwelijk tegen haar zin zou aangaan, aangezien zij uitdrukkelijk verklaarde: *“Ik was niet verliefd op hem, maar ik heb ja gezegd.”* (gehoorverslag CGVS, p. 6). In dit opzicht is verzoeksters huwelijk een “gedwongen” huwelijk, daar zij, hoewel zij het aanvaardde, het huwelijk niet aanging omdat zij dit wilde. Verder merkt verweerder in zijn nota met opmerkingen terecht op dat waar verzoekster aanvoert dat zij een jonge Malinke vrouw is en citeert uit informatie waaruit blijkt dat de besnijdenis bij de Malinke op erg jonge leeftijd gebeurt en dat de prevalentie van besnijdenis bij de Malinke het hoogst ligt, verzoekster hiermee zelf aantoonde dat zij uit een vooruitstrevend milieu komt nu blijkt dat zij als jonge Malinke op haar leeftijd nog niet besneden is. Uit het voorgaande blijkt dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat zij een vrouw is die op 29-jarige leeftijd werd uitgehuwelijkt en wiens leven volledig bepaald wordt door haar echtgenoot en haar oom.

Gelet op verzoeksters onafhankelijkheid en de omgeving waaruit zij afkomstig is en waarin zij leeft (zie *supra*) is het niet aannemelijk dat zij de besnijdenis van haar dochter nooit met haar echtgenoot besproken heeft (gehoorverslag CGVS, p. 11). Daarenboven verklaarde verzoekster aanvankelijk dat zij haar echtgenoot dacht te kunnen overtuigen om hun dochter niet te laten besnijden (gehoorverslag CGVS, p. 11), terwijl zij later verklaarde dat zij haar echtgenoot er niet over sprak omdat zij vreesde dat een gesprek hem ertoe zou brengen om hun dochter wel te laten besnijden (gehoorverslag CGVS, p. 23). In onderhavig verzoekschrift stelt verzoekster dat er in Guinee omwille van de tradities en de normenkaders geen mogelijkheid is tussen echtgenoten om over vrouwenbesnijdenis te praten en dat zij zich in een dubbele situatie bevond wat het gesprek betreft, hetgeen de tegenstrijdigheid tussen haar verklaringen verklaart. Uit het voorgaande is echter reeds gebleken dat verzoekster haar profiel van een vrouw die op 29-jarige leeftijd werd uitgehuwelijkt en wiens leven volledig bepaald wordt door haar echtgenoot en haar oom, niet aannemelijk heeft gemaakt. De bestreden beslissing stelt overigens ook nog: *“U veronderstelde ook dat uw man toch wist dat u zelf niet besneden was (zie gehoor CGVS, p. 9), wat het nog merkwaardiger maakt dat u er toch niet over begon omdat hieruit kan afgeleid worden dat u van oordeel was dat besnijdenis voor hem niet zo belangrijk was, en alvast geen taboe in een relatie. Zeker gezien het belang dat u duidelijk hecht aan het beschermen van uw dochter – u verlaat er uw land, vrienden en familie voor – is het totaal onaannemelijk dat u in uw situatie de besnijdenis van uw dochter niet eerder zou besproken hebben met haar vader. Gezien uw onafhankelijk en vooruitstrevend profiel, zijn uw verklaringen dienaangaande dan ook helemaal niet geloofwaardig.”* Verzoekster komt dan ook niet verder dan het herhalen van reeds eerder afgelegde verklaringen, het opwerpen van losse beweringen en het tegenspreken van de gevolgtrekking van de commissaris-generaal, hetgeen de motivering van de bestreden beslissing echter niet ongedaan kan maken. Verder kan de Raad verzoekster niet volgen waar zij stelt *“Verwerende partij vindt het ook tegenstrijdig dat verzoekster enerzijds stelt dat haar man over haar dochter beslist en anderzijds stelt dat het zijn moeder is die beslist. Dit is geen tegenstrijdigheid: als haar man uitvoert wat zijn moeder wilt, dan zijn beide stellingen juist en niet in tegenstrijd.”*, aangezien verzoekster juist uitdrukkelijk verklaarde dat het haar echtgenoot is die beslist en niet dat hij louter uitvoert wat zijn moeder wil (gehoorverslag CGVS, p. 9 en 14). Het gaat hier met andere woorden opnieuw louter om een *post factum*-verklaring, die de motivering van de bestreden beslissing niet kan weerleggen.

Waar de bestreden beslissing stelt: *“Een ander element dat uw verklaringen totaal onaannemelijk maakt is uw bewering dat uw man aan iedereen zou verteld hebben dat u niet besneden bent (zie gehoor*

CGVS, p. 13). *U haalt immers meermaals aan dat het voor uw man een schande was samen te wonen met een onbesneden vrouw (zie gehoor CGVS, p. 15), wat het toch zeer merkwaardig maakt dat hij dit zo wereldkundig zou maken.*", voert verzoekster aan dat haar echtgenoot enkel aan zijn familie en aan die van verzoekster vertelde dat verzoekster niet besneden is, hetgeen echter niet blijkt uit verzoeksters verklaring hieromtrent op het CGVS: *"Wie wist er allemaal dat u niet besneden bent? Mijn moeder en mijn vader. Mijn oudere zus en mijn man en daarna iedereen. Hij heeft het aan iedereen verteld."* (gehoorverslag CGVS, p. 13). Nogmaals komt verzoekster niet verder dan het poneren van een loutere *post factum*-verklaring, die de motivering van de bestreden beslissing niet kan weerleggen.

Wat betreft verzoeksters "gedwongen" huwelijk, merkt de bestreden beslissing terecht op dat het merkwaardig is dat verzoeksters oom vier jaar na het overlijden van haar moeder, die steeds verzoekster de vrije keuze van een echtgenoot garandeerde, zou wachten om haar tot een huwelijk aan te zetten. Uit informatie van verweerder blijkt dat slechts 3% van de vrouwen tussen 25 en 29 jaar in Guinee ongehuwd is. Verzoekster brengt informatie bij waaruit blijkt dat dit in 1999 nog 6% was (verzoekschrift, stuk 7). Hoe dan ook is het overgrote deel van de Guineese vrouwen op 29 jaar reeds gehuwd, zodat ook hieruit nogmaals blijkt dat verzoeksters oom niet de controlerende conservatief is die verzoekster ervan tracht te maken.

Vervolgens stelt de bestreden beslissing het volgende: *"Hierbij dient tevens te worden opgemerkt dat uit uw verklaringen blijkt dat uw moeder geen stappen heeft ondernomen zodat u zou trouwen met een man van uw keuze. U merkt hierbij op dat u enkele maanden voor haar dood (nvdr 2 oktober 2005) een relatie bent begonnen met uw vriendje. (zie gehoor CGVS, p 22) Het is echter verwonderlijk dat uw moeder, die duidelijk wou dat u uw eigen man kon kiezen, u blijkbaar ook niet wijst op de tijdsdruk. U verklaart immers dat in Guinee families kunnen aansturen op een huwelijk, vanaf wanneer het meisje achttien jaar is. (zie gehoor CGVS, p 21) U was ruim vijftientigjaar wanneer u uw relatie bent begonnen. Gezien voornoemd percentage moet uw moeder beseft hebben dat uw oom niet langer zal wachten met een huwelijk. Het is hierbij bizar dat ze u niet (beter) heeft geïnformeerd over de gevolgen van een huwelijk waarbij u de man niet zelf zou kiezen. Het feit dat uw moeder naliet u hierover te informeren en u hierbij bij te staan, toont opnieuw aan dat het risico voor u om gedwongen te worden uitgehuwelijkt, ook voor haar duidelijk niet aanwezig was."* Verzoekster voert geen inhoudelijk verweer tegen deze vaststellingen, zodat zij als vaststaand moeten beschouwd worden.

De bestreden beslissing luidt verder: *"Vervolgens kan u (de aard van) uw relatie met uw vermeend vriendje niet hard maken. U beweert dat u enkele maanden voor oktober 2005 een relatie bent begonnen. Het is echter vreemd dat u op die leeftijd (nvdr vijftientigjaar) en met de kennis die u had over de wens van uw oom om u te laten trouwen en de steun van uw moeder die u snel na de start van uw relatie verloor, niet meer heeft ondernomen om de relatie te laten uitvloeien in een huwelijk of om een huwelijk tegen uw zin met een andere man te vermijden. U verklaarde dat uw vriendje werkloos was (zie gehoor CGVS, p 6) en dat jullie door deze financiële problemen niet konden trouwen. (zie gehoor CGVS, p 22) Uit uw verklaringen blijkt dat jullie dus wel degelijk wilden trouwen. Het is hierbij wel zeer verwonderlijk dat jullie niet meer inspanningen hebben gedaan om een huwelijk (eventueel later) te laten doorgaan of alvast jullie langdurige relatie verder te zetten. U zegt dat u nog niet genoeg geld had gespaard om een huwelijk te betalen (zie gehoor CGVS, p 8) maar het is verwonderlijk dat u niet bij uw oudere zus te rade bent gegaan aangezien zij blijkbaar wel over voldoende middelen beschikt om uw reis en de reis van uw dochter naar Europa te bekostigen. (zie verklaringen afgelegd bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ), vraag 35, p 8). Het is ook vreemd dat u bijvoorbeeld niet weet of uw vriendje ooms heeft (die eventueel een huwelijk kunnen ondersteunen) (zie gehoor CGVS, p 18), wanneer zijn ouders zijn overleden (zie gehoor CGVS, p 19) en wanneer de protection officer u vraagt naar welke universiteit hij is gegaan, verklaarde u (E.N.C.). (zie gehoor CGVS, p 18) Er is echter geen universiteit terug te vinden in Guinee met deze naam. Het is echter bizar dat u niet meer over uw vriendje weet terwijl u toch beweert een intieme band met hem te hebben gehad gedurende vier jaar (zie gehoor CGVS, p 17) waardoor ook van u mag worden verwacht dat u meer over uw vriendje zou weten. Ook uw verklaringen over de relatie met uw vriendje – alvast zoals u ze schetst – zijn aldus zeer onaannemelijk en tasten zo verder de algehele geloofwaardigheid van uw relaas aan."* Verzoekster brengt een kopie bij van de identiteitskaart van (E.N.C.) (verzoekschrift, stuk 8) en stelt dat de universiteit van haar vriendje *Université Mercure Internationale* heet. Verweerder merkt in zijn nota met opmerkingen terecht op het hier geen essentieel element betreft dat afbreuk kan doen aan de kern van de motivering. Verder stelt verzoekster dat verweerder te weinig gevraagd heeft om tot bovenstaande conclusie te komen. Verzoekster is echter zelf verantwoordelijk voor de verklaringen die zij aflegt en het is niet aan de *protection officer* om het gehoor te "sturen".

2.3.1.5. Uit informatie aangaande vrouwenbesnijdenissen in Guinee, door verweerder toegevoegd aan het administratief dossier (zie map 'Landeninformatie'), blijkt dat een daling van de prevalentie van het aantal vrouwenbesnijdenissen zich heeft ingezet, alsook dat meer en meer ouders, vooral in stedelijk gebied en onder intellectuelen, niet langer willen dat hun dochter besneden wordt en erin slagen hun dochter tegen besnijdenis te beschermen tot zij meerderjarig is. Het risico dat deze ouders zullen worden uitgesloten van hun gemeenschap, is zeer beperkt. Bovendien werd in 2010 een wet gestemd die uitvoering geeft aan een wet uit 2000 die vrouwenbesnijdenis strafbaar stelt. Aldus beschikken de Guineese autoriteiten over een stevige juridische basis om gerechtelijke stappen te ondernemen. De eerste stappen voor gerechtelijke vervolging werden in 2011 en 2012 overigens gezet. Bovendien voorziet deze wet dat ngo's en verenigingen die op wettige wijze zijn geregistreerd op het Guineese grondgebied en die zich bezig houden met de strijd tegen vrouwenbesnijdenissen, zich in naam van het slachtoffer burgerlijke partij kunnen stellen voor alle bevoegde rechtbanken. Daarnaast strijden de Guineese autoriteiten, in samenwerking met nationale en internationale organisaties actief tegen vrouwenbesnijdenissen aan de hand van preventie- en sensibiliseringscampagnes.

Hierboven is reeds uitgebreid komen vast te staan dat verzoekster er niet in slaagt aan te tonen dat deze informatie onjuist of achterhaald is (zie *sub* 2.3.1.1. en 2.3.1.2.).

Gelet op het feit dat verzoekster zelf niet besneden is, het progressieve milieu waaruit zij afkomstig is en waarin zij leeft en het grote aantal personen in haar leefwereld die haar kunnen steunen in de bescherming van haar dochter tegen besnijdenis (zie *supra*), kan worden aangenomen dat verzoekster in staat is om in Guinee haar dochter tegen vrouwenbesnijdenis te beschermen.

De foto's die verzoekster bijbrengt (verzoekschrift, stuk 2), kunnen het voorgaande niet wijzigen, aangezien niet kan worden vastgesteld door wie, waar of wanneer deze foto's gemaakt zijn.

Gelet op hetgeen voorafgaat, kan de aangevoerde schending van artikel 57/7bis van de vreemdelingenwet niet worden aangenomen.

Gelet op het voorgaande, kan de aangevoerde schending van artikel 57/7ter van de vreemdelingenwet evenmin worden aangenomen, gezien verzoekster niet voldoet aan de in dit artikel gestelde voorwaarden.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.3.2. Gelet op het hoger vastgestelde inzake haar asielrelaas, toont verzoekster niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Uit de SRB "Guinee – Situatie op het vlak van de veiligheid", door verweerder aan het administratief dossier toegevoegd (zie map 'Landeninformatie'), blijkt dat Guinee in 2012 en begin 2013 werd geconfronteerd met interne spanningen, geïsoleerde en sporadische daden van geweld en andere vergelijkbare daden. Guinee wordt echter niet geconfronteerd met willekeurig geweld en er is geen gewapende oppositie in het land. Verzoekster brengt geen stukken bij waaruit zou kunnen blijken dat deze informatie onjuist of achterhaald is. Aldus is er actueel geen sprake van een situatie van willekeurig geweld in Guinee zodat er ten aanzien van verzoekster geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Gelet op de hoger vastgestelde ongeloofwaardigheid van haar relaas en de elementen in het dossier toont verzoekster niet aan dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven januari tweeduizend veertien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS